

مکتی بر مصاحبه استادنگارگر پیرامون پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان

مصاحبه محترمه میرمن فرزانه فارانی را با جناب استاد محمد اسحاق نگارگر در بخش صوتی پورتال افغان جرمن آنلاین دو بار شنیدم، با تمام حرمت و احترامیکه به استاد بزرگوار جناب نگارگر دارم با گفته های شان در این مصاحبه و مصاحبه های قبلی شان با دیگر رسانه ها در مورد احتمال بوجود آمدن پایگاه نظامی امریکا در کشور ما موافقت ندارم.

به نظر میرسد که محترم نگارگر تا هنوز نتوانسته اند ذهن خود را از تاثیرات ایدئولوژیکی دوران جنگ سرد در قبال امریکا و کشورهای غرب پاک کند. بنا برین مثل زمان جنگ سرد هر گفتار و هر پیشنهاد از سوی کشورهای پیشرفته غرب را در دیگر کشورها مطلقاً بسود به اصطلاح امپریالیست ها و به ضرر کشورهای دیگر دانسته بدون در نظر داشتن تغییر اوضاع و ایجابات زمان و مکان، مسایلی چون عکس العمل همسایگان و مداخلات آنان را و نیز بیطرفی افغانستان تیراویا را مثل زمان اعلیحضرت

محمد نادرشاه و محمد ظاهر شاه مطرح استدلال میکنند تا هر طور شده باید پیشنهاد تأسیس پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان رد شود.

حالآنکه با تجاوز شوروی برافغانستان در سال ۱۹۷۹، دیگر مسأله بیطرفی افغانستان به تاریخ پیوسته است و سی سال است که افغانستان از مدار بیطرفی خود خارج شده و در آتش رقابت طرف های قدرتمند جهان و دولتهای همسایه می سوزد.

اما در قرن بیست و یکم دیگر برای افغانستان حالت بیطرفی مفهومی ندارد، با حدوث فاجعه ۱۱ سپتمبر ۲۰۰۱ در امریکا، افغانستان در محراق جنگ و توجه جامعه جهانی قرار گرفته و اینک ۴۶ کشور عضو ناتو تحت رهبری امریکا با توافق و هدایت شورای امنیت سازمان ملل متحد به افغانستان سرازیر شده اند و با تمام امکانات نظامی و سلاح مدرن تلاش دارند تا افراطیون مذهبی و تروریستها را بر سر جای شان بنشانند، ولی بنا بر مداخلات مستقیم و سری همسایگان افغانستان چون پاکستان و ایران و بعضی کشورهای منطقه، که در تربیت و تجهیز و گسیل افراطیون دست دارند، با وجود دادن هزاران قربانی از نیروهای خارجی و داخلی در ظرف ده سال به آوردن ثبات و امنیت به افغانستان موفق نگردیده اند و معلوم نیست این حالت تاچه وقت دیگر ادامه خواهد یافت **۲۰۱۴ پایان نخواهد یافت.**

افغانستان امروز میدان اصلی بازی بزرگ جدید قدرتهای جهان و منطقه است و نمیتواند بیطرف باقی بماند. و هیچکسی هم بقای افغانستان را از دست همسایگان طماع آن تضمین کرده نمیتواند. در درجه اول پاکستان و ایران هر یک تلاش میکنند که از طریق حملات چریکی و عملیات انتحاری قوای امریکا و ناتو را وادار به خروج از

افغانستان کنند، هدف اینها از خروج امریکا و ناتو از افغانستان به این معنی نیست که آنها حاضرند دست از مداخله و بی ثبات ساختن افغانستان بردارند، آنها و برخی دیگر از همسایگان در تلاش هستند تا بعد از خروج امریکا و قوای بین المللی، این کشور را تکه و پارچه کرده و هریک بخشی از آنرا برای خود بردارند. همین اکنون پاکستان طالبان و حزب اسلامی حکمتیار را برای بلعیدن افغانستان در اختیار خود دارد و همچنان ایران حزب وحدت اسلامی و لطیف پدram و اعضای جمعیت اسلامی خاصاً اسماعیل خان وزیر آب و برق و حفیظ منصور به رهبری بحران الدین ربانی را برای یک چنین روزی حمایت کرده و میکند تا بعد از خروج امریکا و ناتو از افغانستان، پارچه ای از پیکر افغانستان را جدا کرده و به کشور خود ملحق بسازد. ازبکستان و ترکیه نیز، رشید دوستم را برای روز مبادا در آغوش گرفته تا سهم خود را به وسیله او از کیک افغانستان بردارند.

پس افغانستان برای بقا و حیات خود چاره بی جز داشتن یک حامی ستراتیژیک قوی ندارد و چه بهتر که چنین حامی و مدافع قدرتمند و ثروتمند و دور از همسایگی او باشد که هم بقای کشور را تضمین کند و هم از پهلوی آن خیری به مردم و مملکت ما برسد. مسأله پایگاه های نظامی در کشور، نباید از سوی وطن دوستان افغان خطرناک جلوه داده شود، مخصوصاً از طرف شخص فهیمی چون جناب اسحق نگارگر. من به جناب نگارگر و به دانش شان بسیار حرمت دارم ولی با حرف های کنونی شان که در این مصاحبه و در بعضی مصاحبه های دیگر گفته اند مؤافق نیستم و از پورتال عزیز افغان جرمن آنلاین خواهش دارم تا این موضوع مهم و حیاتی کشور را در دریچه نظر خواهی پورتال قرار دهند که ما بتوانیم از نظریات گوناگون و اندیشه های مختلف مردم خود در این باره مطلع شده و در قضاوت خود مرتکب اشتباه نشویم.

به نظر این هیچمدان، ساختن پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان برای ما، گذشته از مفاد اقتصادی آنچه بیشتر مهم است حفظ تمامیت ارضی کشور و امنیت داخلی در برابر دشمنان داخلی و خارجی است که ما را در برابر دخالت های بیشرمانه آنها تضمین میکند.

امریکا همین اکنون در عراق، در عربستان سعودی، در کویت، در بحرین، در ترکیه و خلاصه در تعداد بیشماری از کشور جهان پایگاه های نظامی دارد، هیچیک از کشورهای مذکور از وجود پایگاه های نظامی امریکا بجز مفاد ضرر ندیده اند، پس ما هم از وجود چنین پایگاه های ضرر نخواهیم دید. کسانیکه که مخالف چنین پایگا هایی در کشور اند، آنها بجای منافع ملی افغانستان، بیشتر به منافع چین و پاکستان و ایران می اندیشند. درحالیکه برای ما افغانها، منافع کشور ما ارجح میباشد، نه منافع کشورهای مداخله گر و همسایه های مغرض و مترصد بلعیدن افغانستان. منافع ملی یعنی حفظ و بقای کشور ما در داخل جغرافیای سیاسی آن. به سخن دیگر منافع ملی ما، یعنی توانائی پیدا کردن به جلوگیری از دست اندازی های کشورهای همسایه به منظور آسیب رسانی به تمامیت ارضی و حدود و ثغور پذیرفته شده ملی و بین المللی افغانستان.

درارتباط به این پرسش محترمه میرمن فرزانه فارانی که میگوید، تأسیس پایگاه نظامی امریکا، استقلال افغانستان را زیرسوال خواهد برد، باید گفت که تأسیس پایگاه های نظامی امریکا در افغانستان، استقلال افغانستان را بیش از آنچه در حال حاضر است تضمین میکند. چه افغانستان بحیث یک طرف متساوی الحقوق با یک کشور بزرگ جهان وارد یک پیمان نظامی میشود که این خود به معنی برسمیت شناختن استقلال کشور است. از سوی دیگر، دیده میشود که وجود پایگاه های نظامی در کشورهای ترکیه، و عربستان سعودی و غیره کشورهای اسلامی، باعث سلب استقلال هیچیک این کشورها نشده است، پس معلومدار که باعث سلب استقلال افغانستان نیز نخواهد شد. روکردن این مسأله محض بمنظور ایجاد تشویش در اذهان مردم افغانستان مطرح میشود که دانسته و یا نا دانسته بسود کشورهای ایران و پاکستان و چین و روسیه تمام میشود، درحالیکه تأسیس پایگاه نظامی امریکا در افغانستان از بسا جهات به مفاد افغانستان است. امریکا همین اکنون در تعدادی از کشورهای آسیای میانه، پایگاه های موقتی نظامی دارد و سالانه صدها ملیون دالر به این کشورها می پردازد و اگر افغانستان این چانس را از دست بدهد، قابل تأسف است. شکی نیست که کشورهای تاجیکستان و ازبکستان و قرغزستان و آذربایجان و قزاقستان از این امکانات استفاده میکنند و با تأسیس پایگاه های نظامی امریکا در خاک خود هم استقلال خود را از خطرات آینده روسیه فیدرال نجات خواهند داد و هم برای انکشاف اقتصادی و اجتماعی خود از امکانات اقتصادی و تکنیکی غرب استفاده خواهند نمود و آنگاه افغانستان باز در دست افراطگرایان مذهبی صادر شده از کشورهای همسایه خواهد افتاد و خواهد دید از هرج و مرج و استبداد مذهبی آنچه را که نباید میدید. آیا میتوان تصور نمود که اگر امریکا بعد از ده سال حضور وسیع خود در کشور ما بخواهد از لحاظ استراتژیک یعنی با ساختن پایگاه های نظامی بمنظور کنترل چین و هند و ایران و روسیه در منطقه، حضور خود را دایمی بسازد، هیچکسی نخواهد توانست مانع کار او گردد. همین اکنون اگر امریکا یک ماه معاش به اردو و پولیس و شورای ملی افغانستان نپردازد، این هر سه ارگان آب میشود و به زمین فرو میرود، و آنگاه نه ایران برای اردو و پولیس ما معاش خواهد داد و نه چین و نه هم روسیه و پاکستان. بگذارید بیش از این کشور ما بازیچه دست همسایگان مغرض ما نباشد!

بگذارید تا مردم ما از امکانات اقتصادی و تخنیکي یگانه ابر قدرت جهان بهره مند شود و زمینه کار و انکشاف برای این کشور فراهم گردد.

پایان

یادداشت مهم :

در مورد پیشنهاد ایجاد پایگاه نظامی دراز مدت امریکا در افغانستان از حالا بسیار قبل از وقت خواهد بود که در باره چگونگی شرایط آن سخن گفته شود ولی از همین اکنون نظر نویسنده اینست « قرار دادیکه بین دولتین افغانستان و امریکا صورت خواهد گرفت باید معیاد زمانی حضور نظامی پایگاه ها و دیگر فروعیات قرارداد مشخص شده و همچنان گفته شود دولت افغانستان هر زمانیکه دریابد با اتکا به نیروهای دفاع ملی خود در برابر تهدیدات احتمالی دولتهای همسایه قادر بدفاع از کشور است میتواند در خواست فسخ قرارداد نماید و طرف مقابل به آن باید تمکین کند».

نقل تحریری مصاحبه محترمه میرمن فرزانه فارانی را با جناب اسحق نگارگر در لینک آتی میتوانید بخوانید :

http://www.afghan-german.de/upload/Tahlilha_PDF/ago_nouri_naql_tahriri_mosahebe_negargar.pdf